

[Jørgen Estrup]

Derfor ser jeg frem til, at vi også med Venstres bistand vil få en god drøftelse af, hvad det er, der er behov for, og først derefter tager stilling til, hvordan vi så skal komme videre, og at vi ikke starter med at sige: Dette her vil vi, uanset hvad det koster.

Vi har haft en kort diskussion om det, som blev kaldt frivillighedsspørgsmålet, og jeg skal ikke rippe op i den; jeg synes sådan set, at det er tilstrækkeligt afklaret.

For Det Radikale Venstre har det været afgørende, at vi ikke kom i en situation, som jeg vil kalde lovgivning med tilbagevirkende kraft. Derfor har vi holdt os meget for øje, hvad man skriver i styringsgruppens rapport. Jeg skal blot ganske kort citere fra side 62 i styringsgruppens rapport, hvor man skriver:

»Styringsgruppen finder det imidlertid uhensigtsmæssigt, at de omtalte ændringer i den internationale situation og de heraf afledte ændringer i forsvarrets formål og opgaver ikke afspejles i de bemærkninger m.v., der er knyttet til forsvarslovene fra 1982, herunder til lov om forsvarrets personel.«

Klarere synes jeg ikke det kan siges, at der er en mangel ved det lovgrundlag, vi har i dag, og det er vel også derfor, at vi overhovedet har noget til behandling. Det er nødvendigt at præcisere, hvordan verden ser ud, og når vi har gjort det og givet forsvarrets personel mulighed for at reagere rimeligt på den nye situation, ja, så har vi også løst spørgsmålet om det, der kaldes »frivillighed«. Så har vi forhindret, at loven får tilbagevirkende kraft, og vi har præciseret over for nyansatte i forsvarret, hvad det er, de går ind til, og dermed givet dem en rimelig mulighed for at afgøre, om forsvarret er den arbejdsplads, de skal vælge, eller det ikke er det. Det er det, der har været ønsket fra radikal side, og vi er tilfredse med, at det nu faktisk realiseres.

Der er i forslaget til personellov jo taget stilling til, både hvordan man skal sikre den del af personellet på kontrakt, som er under uddannelse, og dem, der er på arbejdsmarkedet.

Det er også oplagt, at der vil være virksomheder, som føler, at det er lidt af et pres, at man nu pålægger dem både at sikre frihed og at sikre tilbagevenden efter en eventuel deltagelse i den internationale styrke. Jeg tror, at man også på virksomhedssiden skal vænne sig til, at ligesom man har accepteret værnepligt og altså det

i helt gammeldags forstand nationale forsvar, således er den internationale indsats nu noget, som forpligter os alle sammen, og helt på linie hermed bliver det også noget, hvor virksomhederne bør sikre, at det personel, som har accepteret at gøre en indsats, kan blive frigjort.

På den baggrund kan jeg kun sige, at vi med glæde imødeser udvalgsarbejdet.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Kristeligt Folkeparti står helt klart bag alle tre forslag. Jeg vil ikke begynde at gennemgå alle tre forslag, for det har vi jo haft rig anledning til at høre på nu i lang tid, men jeg vil se lidt nærmere på, hvorfor vi overhovedet kommer i en situation nu, hvor det er nødvendigt, at vi tager de ting op. Vi har jo længe talt om en international brigade, der kunne være klar til at rykke ud, når der er problemer.

Jeg har deltaget i adskillige FN-generalforsamlinger og har mødt mennesker fra alverdens lande og diskuteret og diskuteret. Man siger, at FN bare er snak og egentlig ikke gør noget, alt imens der ude omkring i verden er den ene konflikt efter den anden. Mennesker, mindretal, har fået lov til at gå til grunde, er blevet udryddet, fordi man ikke mente, at det var rigtigt at blande sig i et lands indre anliggender. Det er jo normalt heller ikke noget, vi skal gøre, men spørgsmålet er, som vi også har diskuteret i FN, om hele verden kan se på, at et mindretal udryddes, og bare trække på skulderen: Beklager, men vi kan ikke gøre noget.

Her tror jeg nok, der er sket en ændring, at man har forstået, at man også har et ansvar over for disse mindretal. Det mener jeg ikke har noget med imperialisme at gøre. Det er simpelt hen noget, man som menneske og som nation må gøre. Derfor mener jeg også, at Danmark er i en situation, hvor vi naturligvis også må yde vores bidrag. Vi kan ikke længere isolere os – det har vi jo ofte gjort. Jeg kan ikke lade være med at spekulere på, om Anden Verdenskrig havde fået et andet forløb, hvis man dengang havde været i stand til at beskytte de mindretal, som det hele jo næsten startede med.

Vi kan ikke isolere os, som jeg også har sagt i tidligere debatter. Vi kan ikke leve på en ø og sige: Her i Danmark er vi os selv nok, vi kan lige være med til at beskytte os selv og så de mennesker, der kommer for at besøge os, alt